

1 תוספות על סנהדרין דף סח/ב

ומיהו קשה מההיא דפ"ק דכתובות (דף יא. ושם) דאמר' גר קטן מטבילין אותו ע"ד ב"ד ולכל מילי חשיב גר להתירו בבת ישראל וקידושו קדושין ובניו חולצין ומייבמין ולכל מילי דאורייתא ולא משמע שהיא מטעם דיש כח ביד חכמים לעקור דבר מן התורה חדא דה"מ בשב ואל תעשה והאי קום עשה הוא ועוד מדפריך מאי קמ"ל תנינא זכין לאדם שלא בפניו ונראה דזכייה דגירות לא דמי לשאר זכיות דמה שב"ד מטבילין אותו אינם זוכין בעבורו אלא הוא זוכה בעצמו ובגופו שנעשה גר ונכנס תחת כפני השכינה והא דפריך בכתובות (שם) תנינא זכין לאדם שלא בפניו ומשני מהו דתימא עובד כוכבים בהפקירא ניחא ליה היינו משום דאם היתה חובתו לא היה לב"ד להתמצע להכניס גופו בדבר שיש לו חובה ואפילו בתינוק דלאו בר דעת חשיב גר מדמייטי מקטנה פחותה מבת שלשה שהזכייה בעצמו הוא כדפרישית שהמילה והטבילה בגופו וגם מצינו שאבותינו נכנסו לברית במילה וטבילה והרצאת דמים וכמה קטנים היו בשעת מתן תורה ובפרק עשרה יוחסין (קידושין דף עד.). אמר ר"ש דגיורת שנתגיירה פחותה מבת שלש כשירה לכהונה שנזרעו בתוליה בישראל ומייתי ראייה מדכתיב בשלל מדין וכל הטף בנשים וגו' והרי פנחס היה עמהן ואע"ג דאמרין בכתובות (דף יא.) הגדילו יכולין למחות הא אמרינן דכשגדלו עשה אחת ולא מיחו שוב אין יכולין למחות דמועיל להו מילה וטבילה של קטנות שהיתה בגופם ואין חסירים אלא קבלת מצות ומתוך שגדלו ולא מיחו היינו קבלה:

2 רמב"ם פירוש המשניות - מסכת נדה פרק ה משנה ד

(ד) בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת כו' - זה כולו מבואר, לפי שהעיקר אשר יכלול זה הוא אמרנו בת שלש שנים ויום אחד ביאתה ביאה וזה הדבר הלכה למשה מסיני. ופחותה משלש שנים ויום אחד אין ביאתה ביאה, וכבר נכפל זה במקומות רבים. וכוונה כנותן האצבע בעין אשר תדמע רגע ואחר ישוב לעניינו כן אם נבעלה היא פחותה מאלה השנים תשוב בתולה כאילו לא נבעלה כלל:

3 ספר מנחת חינוך - מצוה קצ - אות ח

(ה) [ח] אבל חילוק יש וכו'. נראה לפי עניות דעתי בעזרת השם יתברך ברור, דעוד יש חילוק גדול בענין העריות בין ישראל לבן נח, דהנה מבואר בתשובת הרא"ש [ריש כלל ט"ז] הובא בתוספות חדשים פ"ה דאבות מכ"א, בהא דבן שלש עשרה נעשה בר מצוה ותינוקת בת שתיים עשרה, ובת שלש ובן תשע לביאה, וכל המבוארין משנה דנדה פרק יוצא דופן [פ"ה משנה ד' - ו'], דהוא בכלל השיעורין שהם הלכה למשה מסיני, וכן משמע בנדה שם מ"ה ע"א גבי עובדא דר' עקיבא. וא"כ כמו שמבואר בר"פ פ"ט ממלכים הל' ט' י' דעל אבר מן החי חייב בן נח בכל שהוא וכן בגזל, דהשיעורין לישראל נאמרו ולא לבני נח, א"כ כאן נמי אם קטן בן נח בא על אמו או על שאר עריות והיה פחות מבן תשע או שהיא פחותה מבת שלש, מ"מ נהרגין אם אחד מהם גדול, ולא דוקא גדול בן שלש עשרה דגם זה הלכה למשה מסיני, ולא שייך בבן נח רק אם הוא בר דעת.